

'De Molen' v Waasbergen

Als ouwe Nieuwerkerker weet ik wel het één en ander over de korenmolen van W.v.Waasbergen te vertellen. Van Waasbergen was van oorsprong geen Nieuwerkerker, z'n spraak maakte dat al duidelijk, ook z'n vrouw d'r kleding was van een andere streek, ze droeg een kap diegedragen werd op dr Zuid Hollandse eilanden. In het gezin waren 4 kinderen, de oudste Gerrit zou later het bedrijf overnemen. De daarop volgende dochter trouwde met Teunis Stout. De tweede zoon Johannes werd later dokter, in z'n kinderjaren had Hannes een bokkewagen en ging er dikwijls een ritje mee maken. De jongste dochter Jo bleef ongetrouwd en verzorgde later haar ouders, die aan s'Gravenweg een deftig huis lieten bouwen.

De korenmolen Windlust had als molenbaas Gerat Dul, hij had een leuk puntbaardje en was vele jaren op de molen werkzaam, Dirk de Hoog was z'n helper, later zou hij de baan van Dul overnemen.

De zakken graan gingen naar de molenstenen die een etage hoger waren en werden heel vernuftig met één dik touw dat om een as naar boven gehaald (luien), als een zak naar boven ging trok de zak een luik open en viel daarna met een luide klap weer dicht.

De 'omloop' was het terrein van de molenaar, hier kon hij het bovenstel en de wieken in de juiste stand brengen en de zeilen aanslaan of reven bij sterke wind, door aan een touw te trekken (de val) kon de molen stil gezet worden.

Het meel werd later bij de boeren gebracht door Frank de Bruin met een wagen met 2 paarden er voor, want het waren zware vrachten. De meelzakken lagen hoog opgetast en bij elke klant werden de balen de werf op gedragen en in de schuur leeggemaakt in de daarvoor kist of ton. De paarden wachten geduldig tot de voerman vort zei, de wagen werd steeds leger en bij de laatste klant werd de wagen vakkundig gekeerd en naar huis gereden, de paarden wilden graag naar de warme stal en gingen in draf naar huis. De stal was aan de binnenkant van de dijk, een smal paadje ging schuin naar beneden. In de grote schuur was de paardenstal en ook de bok van Hannes, op de zolder was het hooi.

Samen met een vriendje mochten we op een zaterdagmorgen met Frank mee de bestellingen wegbrengen, we gingen tot héél ver, tot de Kralingseweg! Het ging regenen, met een meelzak op ons hoofd zaten e lekker beschut!

De wagen had een apart model, dit was om de zware balen van 80 KGR. gemakkelijker op de rug te kunnen nemen, voor Frank leek het of het een zak met veren was!

De meelwagen →

Het veerhuis Rustwat van Piet de Bruin was eeuwen oud, door de vele dijkverhogingen in de loop der jaren stond het huis zoo laag dat de ramen aan de voorkant bijna onder het wegdek van de dijk waren, een muur hield het dijklichaam tegen en kwam er nog wat licht naar binnen in het voorkamertje. Bij hoog water kwam het eerst in het achterhuis, vervolgens in het woongedeelte, de meubelen werden door een luik op de zolder gezet, daarna in het cafe, het biljart werd dan op biervaten gezet en de tafels en stoelen er boven op!

Het overzetveer naar Ouderkerk werd gebruik gemaakt van een grote houten roeiboot met aan de achterkant een platvorm om in te stappen. Bij storm werd door 2 man geroeid, het tarief was, daardoor dan hoger. Normaal was het veergeld 4 cent, een fiets of kiderwagen was 2 cent. De oudste zoon Hannes werd later de veerman, Bertus die veel jaren bij de disteleerderij De Keizer gewerkt had trouwde met Jaantje Vianen en zoo werd de traditie van het cafe voortgezet. Het overzetveer werd later niet met roeiriemen bediend, er werd een motor ingebouwd, ook het veergeld werd hoger. Het oude veerhuis werd afgebroken en er kwam een modern woonhuis en cafe op hoogte van de dijk, het was nu ongeveer 3 meter hoger, de meubelen behoeften bij hoog water niet meer naar de zolder, alles bleef droog!

De kinderen van Bertus de Bruin namen later het cafe en het veer niet over; zeven dagen per week van vroeg tot laat in de weer zijn kon hen niet bekoren, ze hebben het bedrijf later verkocht.

De korenmolen is al jaren een bouwval, de omloop verdween evenals de wieken; 'Windlust', wat zal er nog mee gebeuren??

Gerrit v. Waasbergen ging vele jaren op een rode Indian motor naar z'n klanten. Hij tufte altijd een kalm gangetje, hij was kalm en rustig. Later heeft hij het bedrijf van de hand gedaan en is elders gaan wonen.

C. D.